Hans-Jörg Ronsdorf

Mi köze a keresztnek hozzánk

Egyszerűen.
Világosan.

MIÉRT KELLETT JÉZUSNAK MEGHALNIA?

Miért kellett Jézusnak meghalnia?

Mi köze a keresztnek hozzánk

Hans-Jörg Ronsdorf

1. kiadás (német kiadás), 2026. október, Sulzberg
Minden jog fenntartva
Borítóterv: Christine Ronsdorf
A bibliai igék szabad visszaadásban
Rendelés, kérdések, kapcsolatfelvétel: hj-ronsdorf@t-online.de

Isten pedig abban mutatja meg irántunk való szeretetét, hogy Krisztus **ÉRTÜNK** *halt meg, amikor még bűnösök voltunk.*

Róm 5,8

Ez a kis könyv egyetlen kérdésnek jár utána: Miért segítene nekem ma egy ember halála, aki kétezer évvel ezelőtt halt meg? Olyan olvasóknak írtam, akiknek kevés közük van az egyházhoz. Lépésről lépésre, egyszerű szavakkal.

Tartalom

1 Egy egyszerű kérdés 6
2 Mi a baj velünk 7
3 Milyen Isten valójában 9
4 Miért vér? 11
5 Mit mondott maga Jézus 13
6 Három nehéz mondat 15
7 Hogyan ment meg minket a halála 17
8 Miért tartozik hozzá a húsvét is 20
9 Az örömhír 22

1 Egy egyszerű kérdés

Kétezer évvel ezelőtt kivégeztek egy embert. A városon kívül, a városfalak előtt. Egy gerendán, egy fakereszten. Kíváncsi nézők előtt, akik hozzászoktak az erőszakhoz. Akkoriban sokan haltak meg így. A rómaiak ezreket öltek meg, sokakat keresztre feszítettek. Értelmetlen halálok.

Erről az egy emberről a keresztények máig különös dolgot állítanak. Azt, hogy értünk halt meg. Mit jelent ez: értünk? Miben lenne más éppen ez az egy halál?

Voltak és vannak emberek, akik meghalnak másokért. Amikor csak így menthetik meg őket a haláltól. Ennél nagyobbat nem tehet az ember, mint hogy odaadja önmagát másokért. Hogy ők élhessenek.

Régen, amikor még nem volt védőoltás, a gyerekek megfulladtak a diftériában. Szívós lepedék nőtte be a torkukat. Néha csak egy dolog segített. Az orvos egy kis csövet vezetett be, és a saját szájával szívta ki a lepedéket. A gyermek újra kapott levegőt. Az orvosban viszont most ott volt a betegség. Volt, aki belehalt.

Az orvos nemcsak segített. Magába fogadta azt, ami a gyermeket megölte volna. A betegség kiment a gyermekből, és átment az orvosba.

Éppen itt kezdődik a kérdés. Ha Jézus értünk halt meg: mitől mentett meg minket? Mi volt a betegség, és hol volt, ha ezt a képet átvisszük ránk?

A legtöbb ember semmiféle betegséget nem érez. Él, dolgozik, szeret, megteszi, amit tud. Betegség? Hol? És ha van is, miért gyógyítaná meg egy ember kétezer évvel ezelőtti halála? Egy ember meghalt Jeruzsálemben. Én itt élek.

Mi köze az Ő keresztjének hozzám? Ez nem naiv kérdés. Ez a legfontosabb kérdés, amelyet a kereszténységnek fel lehet tenni. Ebben a kis könyvben semmi mást nem akarok, csak megpróbálok felelni erre az egy kérdésre. Lépésről lépésre. Először: Miben szenvedünk? Aztán: Ki az, aki elveszi tőlünk? Aztán: Mi történik Vele? És végül: Hogyan jut el ez hozzám?

Az egyik első keresztény egyszer pontosabban is megfogalmazta ezt a mondatot. Azt írta, hogy Jézus a saját testében hordozta a bűneinket ott a fán, a kereszten. És az Ő sebei által gyógyultunk meg.[1]

Jegyezzen meg ebből a mondatból három szót:

Hordozta. Test. Gyógyulás.

Ezekkel még foglalkozunk egy kicsit.

---

1. 1Pt 2,24

2 Mi a baj velünk

Nem Istennel kezdem.

Rólunk van szó.

Egyikünk sem választhatta meg, ki nemzette, és hol született. Hogy milyen körülmények közé vetett az élet, nem a mi döntésünk volt. És hogy ma hol tartunk, azt is többnyire nem mi határoztuk meg.

Most már nem testi betegségről van szó, mint a gyermeknél az 1. fejezetben. Egy megfoghatatlan betegségről van szó, és arról, hogyan éljük meg: üresség, értelmetlenség, bűntudat, megtörtség, kilátástalanság, megkötözöttség, reménytelenség. Mindezt senki sem akarja érezni. Aki őszintén megáll egy pillanatra, észreveheti magában az ilyen és hasonló érzéseket.

Gyakran egy csendes pillanatban jönnek. Éjjel, amikor nem tud aludni. Egy sír mellett. Vagy amikor valaki már nem beszél Önnel. Akkor ott van valami, amit nem tud elhessegetni.

Minden ember életében van valami, amit már nem tud jóvátenni. Egy szó, amely elhangzott. Egy ajtó, amelyet becsaptak. Egy ember, aki meghalt, mielőtt kibékült volna vele. Egy csalás, amelyet senki sem vett észre, de Ön maga soha nem felejti el.

Sok mindent megtehet. Beláthatja. Bocsánatot kérhet. Megtérítheti a kárt, ahol lehet. Elhatározhatja, hogy soha többé nem teszi.

A belátás túl későn jön. A bocsánatkérés már nem éri el a másikat. A kárt nem lehet megtéríteni, mert nincs az a pénz, amely megfizetné. Vagy mert egyáltalán nem lehetséges. Az elhatározás pedig csak a következő alkalomig tart.

És még ha minden sikerülne is, maradna valami. A dolog megtörtént. Ott van a világban. Semmilyen kárpótlás nem teszi meg nem történtté.

Eddig csak magunkra, emberekre néztünk. Mi van, ha Isten a Teremtőnk? Nem mi teremtettük a világot. A természet törvényeit sem. Azokat a törvényszerűségeket és feltételeket sem, amelyek megszabják, hogyan bánhatunk a bűnnel, és hogyan szabadulhatunk meg tőle valóban. Ez Isten világa, amelybe beleszülettünk. Még ha azt hisszük is: nem mi szabjuk meg a szabályokat.

Mindazt, amit fentebb felsoroltam, egy halálos betegséghez hasonlíthatjuk. A Bibliának erre van egy rövid szava: bűn.

A „bűn” szó elkopott. Sokan csak erkölcsi prédikációt és felemelt mutatóujjat hallanak ki belőle. Pedig valami nagyon is életszerű dolgot jelent. A szó, amelyet a Biblia használ, szó szerint ezt jelenti: elhibázni a célt. Mint a nyíl, amely mellémegy.

A bűn tehát azt jelenti: nem az vagyok, akinek lennem kellene. És azt tettem, aminek nem kellett volna megtörténnie. A kettő összetartozik. Jelenti a tetteket. Azokat meg lehet számolni. És jelenti a lényünknek azt a részét, ahonnan ezek a tettek fakadnak. Azt nem lehet megszámolni. De mindenki ismeri. Elhatároz valamit, aztán az ellenkezőjét teszi. Mintha egy hatalom hajtana minket. Belülről és kívülről is.

Most jön egy mondat, amelyet nehéz meghallgatni. Mindenkire érvényes. Rám is.

A Biblia így mondja: Mindnyájan vétkeztek, és nem felelnek meg Isten dicsőségének.[2] Vagyis: senki sem az, és senki sem lesz azzá, amivé Isten eredetileg teremtette.

Senkit sem hibáztatok, senkit sem vádolok. Végül minden ember szembekerül önmagával. Az önmagunk elől való menekülés egyszer véget ér. Jobb megállni és őszintének lenni: Van-e megkötözöttség, üresség, értelmetlenség, bűn, magány, megtörtség, erőszak, vétek? Ezek olyanok, mint a láz. A láz azonban nem maga a betegség. Azt mutatja, hogy betegség van jelen, hogy valami nincs rendben.

Mögötte ott a betegség. Nem hangos. Csendben fejti ki hatását. És nincs olyan fok, ahol megmenekülne előle. Mert a bűn nemcsak másokban vagy rajtam kívül van. Bennem van. Az életemben, a történetemben, abban, ami vagyok.

Egy filozófus egyszer tárgyalóteremnek nevezte a lelkiismeretünket. Három hang szól benne: egy vádló, egy védő és egy bíró. Mindhárman bennünk beszélnek. A vádló felsorolja, mit tettünk. A védő kifogásokat keres. A bíró pedig olyan ítéletet mond, amely elől nem térhetünk ki. Ezt a tárgyalótermet senkinek sem kell elmagyaráznia nekünk. Magunkkal hordozzuk.

Ezért nem elég egy puszta szó. Ha valaki azt mondja nekem: Fátylat rá, az kedves. De ettől nem leszek más ember. És ettől nem válik meg nem történtté, ami megtörtént. Egyetlen orvos sem gyógyít meg egy gyermeket azzal, hogy azt mondja: Nem olyan nagy baj.

Két dologra van tehát szükségünk. Arra, hogy bocsánatot nyerjünk. És arra, hogy ami bennünk van, kijöjjön belőlünk, és vége legyen. Az egyik a másik nélkül nem segít.

---

2. Róm 3,23

3 Milyen Isten valójában

Ebből a helyzetből nem jutunk ki Isten nélkül. A létünk elképzelhetetlen Isten nélkül. Akár hisszük, akár nem.

Előbb tisztázzunk egy félreértést.

Szinte mindenkinek van valamilyen képe Istenről. Annak is, aki nem hisz. Gyakran egy szigorú felügyelő képe ez. Olyasvalakié, aki mindent lát, és semmit sem felejt el. Vannak, akik gyerekként így tanulták: A jó Isten mindent lát. Ez nem hangzott vigasztalóan. Inkább figyelmeztetésnek hangzott.

Ha ezt átvisszük Jézus keresztjére, így hangzik: Isten büntetést akar. Jézus közbevetette magát, hogy a büntetés Őt érje, és ne minket. A Fiú kiengesztelte a haragvó Atyát.

Sokan így hallották, templomokban is. Vannak, akik emiatt hátat is fordítottak az egyháznak. Ki akarna megbízni egy olyan Istenben, akinek előbb vért kell látnia, mielőtt barátságos lesz?

Van ebben valami igaz. Isten látja, mit teszünk. És semmit sem söpör le csak úgy az asztalról. De a többi nem igaz. Aki ezzel a képpel kezdi, a végén mindent félreért. Ez a kép torzkép. Legalábbis leegyszerűsítés.

Mi van, ha Isten egészen más? Nézzük meg, ki teszi meg az első lépést a Bibliában. Soha nem az ember. Mindig Isten. Ő keresi Ádámot a kertben, miután az elrejtőzött. Ő hívja el Ábrahámot. Ő hozza ki népét az egyiptomi rabszolgaságból, mielőtt egyetlen parancsolatot is adna neki. És végül elküldi a Fiát.

A Biblia egyik legismertebb mondata így mondja: Úgy szerette Isten a világot, hogy a Fiát adta.[3]

Nem a Fiú csikarta ki az Atyából a szeretetet. Az Atya adta a Fiút, mert szeretett. Ahogyan az 1. fejezetben az orvos is azért jött, mert segíteni akart. Nem azért, mert rábeszélték.

Hogyan bánik akkor Isten azzal, amit másoknak – és ezzel Neki – okoztunk? Kezdjük megint magunknál. Képzelje el, hogy valaki megsebezte Önt. Súlyosan. Két lehetősége van. Visszafizetheti neki. Vagy megbocsáthat.

Mit jelent megbocsátani? Nem azt, hogy a seb eltűnt. Azt jelenti, hogy a kárt Ön maga viseli, ahelyett hogy visszaadná a másiknak. Aki megbocsát, az fizet. Mindig. Ez a megbocsátás ára. És nem a vétkes fizeti meg, hanem az, aki megbocsát.

---

3. Jn 3,16

Ez az emberek közötti tapasztalat. És Istennél? Az Ószövetségben, a Biblia első részében ezt mondja a népének:

Terhet raktál rám bűneiddel. Én, én vagyok az, aki eltörlöm vétkeidet önmagamért.[4]

A kettő egymás mellett áll. A bűn terhet jelent Istennek. Ő hordozza. És Ő törli el. Nem azért, mert megérdemeltük volna. Hanem mert ilyen. Nem olyan bíró, aki egy hibára les. Hanem az, aki már hordozza a terhet, jóval azelőtt, hogy észrevennénk: mi raktuk Rá.

De ez csak az egyik fele. Isten nem tesz úgy, mintha semmi sem történt volna. Az az Isten, aki mindenen átsiklana, nem lenne jó Isten. Közömbös lenne. Ha egy gyermeket igazságtalanság ér, elvárjuk, hogy valaki ezt komolyan vegye. Isten komolyan veszi. Mindent. Az igazságtalanságot, amelyet én követtem el, ugyanolyan komolyan, mint azt, amelyet velem szemben követtek el.

Arról van szó, hogy Isten igazságos-e, pártatlan-e és következetes-e, amikor hordozza és elhordozza a bűnt. Rendbe hozza-e majd mindazt, ami volt, ami van és ami lesz? Ez mindenkit érintene, egyenként mindenkit. Jóvá lehete valaha tenni azt a kárt, amelyet a kudarcunk – a bűnünk – okozott? Elképzelhetetlen dolog, amely valószínűleg csak egy elképzelhetetlen csoda által történhet meg.[5]

Mindez együtt a kereszthez vezet bennünket. Egy Istennek, aki csak szigorú volna, nem volna szüksége keresztre. Egyszerűen büntethetne és megtorolhatna. Egy Istennek, aki csak elnéző volna, szintén nem volna rá szüksége. Félrenézhetne. Ez ugyanolyan tragikus volna. De Isten mindkettő. Komolyan veszi a bűnt. És teljes szívvel szereti a bűnöst. Egy ilyen Isten olyan utat jár, amelyen mindkettő igaz marad. Közben nem őrlődik két dolog között. Ő a szeretet, és amit tesz, az szeretet. Olyan szeretet, amely igazságos és szent.

A kereszt ez az út. És ez az Ő útja. Nem a miénk.

4. Ézs 43,24–25
5. Róm 3,25–26

4 Miért vér?

A kereszt véres dolog volt. És a vért nem kerülhetjük meg. Még ha idegenül hangzik is. Legalábbis errefelé.

A hétköznapokban ritkán találkozunk vérrel. Ha megsérülünk. Az orvosnál, amikor vért vesz. Vagy véradáskor. Ott megtanulunk valamit, amit máskor könnyen elfelejtünk: a vér életet menthet. Az egyik ember vére életben tartja a másikat.

Aki először jár istentiszteleten, talán hall egy éneket Jézus véréről. És csodálkozik. Vagy undorodik. Miért nem lehet meg a kereszténység vér nélkül? Miért nem elég egy megbocsátó szó?

Kezdjük megint magunknál. Egy kisfiú filctollal rajzol az anyja fehér terítőjére. Az anyja bejön, és meglátja. És megbocsát neki. Azonnal, szemrehányás nélkül. De a terítő ettől még tarka marad. A megbocsátás nem teszi tisztává. Valakinek ki kell mosnia. És aki kimossa, az nem a kisfiú.

Ez a különbség a megbocsátás és a megtisztítás között. A megbocsátás azt mondja: Nem rovom fel neked. A megtisztítás azt mondja: Nincs többé. Mindkettőre szükségünk van. A 2. fejezetben láttuk, hogy a bűn bennünk van, mint egy betegség. Ezért nemcsak olyasvalakire van szükségünk, aki azt mondja: Fátylat rá. Olyasvalakire van szükségünk, aki meggyógyít.

És Istennél? Ő ezt jóval Jézus előtt megtanította a népének, Izraelnek. Olyan nyelven, amely nekünk idegen. Akkoriban mindenki értette. Ez az áldozatok nyelve.

Ha egy izraelita bűnt követett el, egy állatot vitt a szentélybe, arra a helyre, ahol Isten lakott. Rátette a kezét az állat fejére. Ez azt jelentette: ez az állat most engem képvisel. Aztán levágták. A pap fogta a vért, és az oltárhoz vitte. A vér volt a lényeg. Nem az ölés. A vér.

Miért? Mert a Bibliában a vér az életet jelenti. Mózes törvényében Isten ezt mondja:

Az élet a vérben van, és én adtam azt nektek az oltárra, hogy elfedezzen titeket.[6]

Ebben a mondatban sok minden benne van. Isten adja a vért. Nem követeli, ahogy a hitelező a pénzét. Úgy adja, ahogy az orvos az orvosságot. És amit a vér tesz, annak a neve: elfedezés. Ráborul a bűnre. És egyúttal el is veszi.

Mit mond ez az idegen nyelv? Három dolgot:

---

6. 3Móz 17,11

A bűn komoly dolog.

Egy életbe kerül.

És ezt az életet Isten adja.

De az állatok csak képek voltak. Egy bárány nem tudja, miért hal meg. Nem vehet magára semmit, mert semmit sem ért. Maga a Biblia mondja, hogy az állatok vére nem veheti el a bűnt.[7] Ez egyfajta tanítás volt. Isten ezzel jelentette be, amit egyszer valóban meg fog tenni.

És aztán meg is tette. Nem egy állattal. Egy emberrel, aki tudta, mit tesz. Aki akarta. Ő, aki Isten saját Fia volt. Isten itt nem idegen vért vett. A sajátját adta.

Ezért a vér. Nem azért, mert Isten vért akar látni. Hanem mert a bűn egy életbe kerül. És mert Isten úgy döntött, hogy ez az Ő saját élete legyen. Az Atya és a Fiú tökéletesen egy ebben a tettben.

7. Zsid 10,4

5 Mit mondott maga Jézus

És maga Jézus? Tudta, mi vár Rá?

Amikor valaki korán meghal, a hátramaradottak gyakran kérdezik: Sejtette? Mondott valamit, amit csak most értünk? Néha előkerül egy levél. Vagy eszünkbe jut egy mondat, amely mellett annak idején elmentünk.

Jézusnál kézenfekvő egy másik gyanú: halálának csak utólag adtak értelmet. Egy prédikátor túl messzire ment. A hatalmasok eltették láb alól. A barátai pedig utána értelmet kerestek az értelmetlen halálban. Ilyesmi előfordul. Az emberek ezt teszik, amikor gyászolnak.

A beszámolók mást mondanak. Jézus beszélt a haláláról, mielőtt az bekövetkezett. Többször is. És Ő maga adta meg neki éppen a megváltó értelmét.

Háromszor mondta a barátainak, hogy Jeruzsálembe megy, és ott meg kell halnia. Kell. Nem akarták hallani. Péter, az egyikük, hevesen ellentmondott Neki. Jézus kitartott mellette.

Egyszer orvosnak nevezte magát. Azt vetették a szemére, hogy egy asztalnál ül a gyűlölt adószedőkkel és más rossz hírű emberekkel. Ő így felelt:

Nem az egészségeseknek van szükségük orvosra, hanem a betegeknek.[8]

Tudta, kikhez jött. És azt is megmondta, miért:

Az Emberfia nem azért jött, hogy Neki szolgáljanak, hanem hogy Ő szolgáljon, és életét adja váltságdíjul sokakért.[9]

Emberfia – így nevezte Jézus saját magát. A váltságdíj az a pénz, amely kiváltja a foglyot. A fogságból, a rabszolgaságból. Egy eladósodott életből. Jézus azt mondja: Az én életem az ár. Ti pedig azok vagytok, akik szabaddá lesztek.

Az utolsó estén a barátaival együtt elköltötte a páskavacsorát. Ezen az ünnepen Izrael máig az Egyiptomból való szabadulásra emlékezik. Vette a kenyeret, megtörte, és ezt mondta: Ez az én testem, értetek. Vette a borral teli poharat, és ezt mondta: Ez az én vérem, amely sokakért kiontatik a bűnök bocsánatára.[10]

Nem értették. Csak később. De Ő megmondta, mielőtt megtörtént. Tudta, hogy meg fog halni. Tudta, kikért. És tudta, miért.

8. Mk 2,17
9. Mk 10,45
10. Lk 22,19; Mt 26,28

Aztán eljött az éjszaka a Gecsemáné-kertben, az Olajfák hegyének lábánál. Ott látjuk, mibe került ez Neki. Magával vitte három barátját. Azt mondta nekik, hogy halálosan szomorú. Aztán a földre borult, és így imádkozott:

Atyám, Neked minden lehetséges. Vedd el tőlem ezt a poharat. De ne az legyen, amit én akarok, hanem amit Te.[11]

A pohár régi kép. Izrael prófétáinál a pohár az, amit Isten inni ad egy embernek. Az osztályrésze. A sorsa. Néha áldás. Néha a legnehezebb, ami egy embernek kiszabható. Jézus látta, mi van a poharában. Azt kérte, hogy múljon el Tőle. Aztán kiitta.

Nem botlott tehát bele a halálába. Látta, mi jön. Kérte, hogy megmeneküljön tőle. És mégis elment. Erre a 7. fejezetben visszatérünk.

A kereszten, röviddel a halála előtt, még egy szót mondott. Görögül ez egyetlen szó. A magyar Biblia is egyetlen szóval adja vissza: Elvégeztetett.[12] Ez nem azt jelenti: Vége van. Hanem: Megtörtént. A megbízatás teljesült.

11. Mk 14,34–36
12. Jn 19,30

6 Három nehéz mondat

Most nehéz lesz.

Három mondat, amelyet lassan kell olvasnia.

Ismer olyan mondatokat, amelyeket kétszer kell elolvasni. Egy orvosi lelet. Egy hivatalos levél. Elolvassa, leteszi, aztán újra elolvassa. Mert sok múlik rajta.

Ilyen mondatok Jézus haláláról is vannak. Az első keresztények néhány mondatban foglalták össze. Ezek közül három különösen nehéz. Nehezek, mert sokat hordoznak. És nehezek, mert könnyű félreérteni őket.

Az első mondat: Krisztus meghalt a mi bűneinkért, az Írások szerint.[13]

Ez a legrégebbi mondat a keresztről, amely a birtokunkban van. Pál 55 körül írja le a korinthusi keresztényeknek. És hozzáteszi, hogy ő maga is már készen kapta azoktól, akik előtte lettek keresztények. A mondat tehát a kereszt utáni első évekből származik. Senki sem találta ki nemzedékekkel később.

A mi bűneinkért. Nem: az ellenségei miatt. Nem: példaként nekünk. Hanem: *a mi bűneinkért*. Halálának köze van ahhoz, amiről a 2. fejezetben volt szó. A betegséghez, amely bennünk van. Ahhoz, amit már nem tudunk jóvátenni.

Az Írások szerint. Vagyis: így állt már korábban is Izrael Bibliájában. Az első keresztények nem újonnan találták ki a keresztet. Ott találtak rá újra. A legvilágosabban egy énekben, amely már akkor évszázados volt. Isten egy szolgájáról beszél, akit megvetnek, aki szenved, aki meghal. És ezt mondja:

A mi betegségünket hordozta. Vétkeinkért sebezték meg. Az Úr mindnyájunk bűnét Őrá vetette.[14]

Az itt álló szó valóban betegséget jelent. Ez a „bűnbetegség". A próféta olyasvalakit lát, aki magába fogadja azt, amibe a többiek belebetegedtek. Mint az orvos a gyermek ágyánál.

Izrael Bibliájának szabadulástörténetei előre mutatnak a keresztre. Ami ott egy néppel történt, az itt minden emberért történik.

A második mondat: Isten azt, aki nem ismert bűnt, bűnné tette értünk, hogy mi Isten igazsága legyünk Őbenne.[15]

Ez a három közül a legnehezebb. Darabonként kell olvasnia.

---

13. 1Kor 15,3
14. Ézs 53,4–6
15. 2Kor 5,21

Aki nem ismert bűnt: Jézusnak nem volt saját bűne, és soha nem vállalt közösséget az igazságtalansággal. *Bűnné tette*: Isten arra a helyre állította, ahová a bűn tartozik. Eggyé tette azzal, amik mi vagyunk. Nem: bűnössé tette. Hanem: egészen átadta Neki a mi ügyünket. És aztán a cél: *hogy mi Isten igazsága legyünk*. Őbenne.

Az igazság itt nem azt jelenti: hibátlannak lenni. Azt jelenti: rendben lenni Istennel. Újra Hozzá tartozni.

Ez egy csere. Ő megkapja a miénket. Mi megkapjuk az Övét. De ez nem olyan csere, mint a piacon, ahol két idegen ide-oda tologat valamit. Ez egy csere Őbenne. Bevon minket is. A kereszthalálába. És a feltámadott életébe.

Pál egyszer egy rövid levelet ír egy barátjának. A barátjától megszökött egy rabszolga. Onézimusznak hívják. Talán vitt is magával valamit. Pál megismerkedett vele, és visszaküldi. És ezt írja: Ha tartozik neked valamivel, írd az én számlámra. Én megfizetem.[16] Itt senki sem gondol büntetésre. Valaki kiáll a másikért. A Biblia Jézusról is így beszél.

A harmadik mondat: Bűneinket Ő maga hordozta fel testében a fára.[17]

Ezt a mondatot már ismeri az 1. fejezetből. Megnevezi a helyet. A testében. A fán, a kereszten. Nem gondolatban, nem valahol a mennyben. Egy bizonyos napon, egy bizonyos gerendán, egy olyan testben, amely vérezni tudott.

És megnevezi a tettet: hordozta. Ehhez tartozik még egy kép az áldozatok nyelvéből. Évente egyszer, az engesztelés napján (jóm kippúr) a pap mindkét kezét egy élő bak fejére tette. Kimondta fölötte a nép minden bűnét. Aztán kiűzték a bakot a pusztába. Elhordozta a bűnt. Egy olyan helyre, ahonnan az nem tért vissza.[18]

Pontosan ez a szó áll a harmadik mondatban is: hordozta. Elhordozta. Jézus olyan, mint a bak, amely kiviszi a bűnt. És egyúttal Ő az áldozat, akinek a vére megtisztít. A kettő egy személyben.

A mondat folytatódik: hogy a bűnöknek meghalva az igazságnak éljünk. Nem az áll ott: hogy jobban érezzük magunkat. Az áll ott: hogy másképp éljünk. Jézus halála nem csupán valami, ami értünk történt. Általa velünk és bennünk is történnie kell valaminek.

Aztán jön a mondat, amelyet már ismerünk: Az Ő sebei által gyógyultatok meg. Az Ő halála a mi életünk.

16. Filem 18–19
17. 1Pt 2,24
18. 3Móz 16,21–22

7 Hogyan ment meg minket a halála

Most jön egy válasz. Vagy legalábbis egy válasz kísérlete.

Aki elveszített valakit, azt kérdezi: Miért? Miért éppen ő? Miért így? Többnyire nem kap választ. A halál értelmetlen marad.

Jézusnál másképp kérdezünk. Nemcsak azt: Miért halt meg? Hanem azt: Mi történt a halálában? Ez az 1. fejezet harmadik kérdése. Öt lépésben próbálok közelíteni hozzá.

Először: Magára vette.

Jézus nem balesetet szenvedett. Ő maga ment bele. Tudta, mi vár Rá Jeruzsálemben. És odament. A halála előtti éjjel azért imádkozott, hogy ez múljon el Tőle. Aztán azt mondta: Ne az legyen, amit én akarok, hanem amit Te.[19]

Ami ezután jött, azt emberek tették. Árulás egy barát részéről. Egy ítélet, amely kezdettől fogva el volt döntve. Ütések, gúny, a kivégzés. Nem villám az égből. Emberi kezek. És a Biblia mégis azt mondja: éppen ez volt Isten útja. Isten odaadta a Fiát.[20] Mindkettő igaz. Emberek tették. Isten hagyta, hogy megtörténjen, mert így akarta. Mert így kellett megtörténnie annak az elképzelhetetlen csodának, amelyről a 3. fejezet beszélt.

Amit Jézus ott elszenvedett, az az, ami akkor történik, amikor egy Isten nélküli világ a maga útját járja. A vetés kikel. Hazugság, igazságtalanság, erőszak, halál. Ez a bűn és a vétek aratása. Ő takarította be, a saját testén. Nem a saját aratását. A miénket.

Másodszor: Azért tudta hordozni, mert nem az Övé volt.

Itt segít az 1. fejezet képe az orvosról. Miért tudta levenni a betegséget a gyermekről? Mert ő maga nem volt beteg. Egészségesen jött kívülről. Egy orvos, aki maga is fullad, egyetlen gyermeknek sem tud levegőt adni.

Itt is így van. Jézusnak nem volt saját bűne. Egyetlen szava sem, amelyet vissza kellett volna vonnia. Egyetlen ajtó sem, amelyet becsapott volna. Ezért tudta hordozni a miénket. Az igaz a hamisakért.[21] Ő hordozza. Átvállalja a bűnünket. Teljesen a bűnösök oldalára áll. Ez történik a kereszten. Mit tett ez Vele azokban az órákban?

Harmadszor: Belevitte a halálába.

Miért kellett ennek halálnak lennie?

---

19. Mk 14,36
20. Róm 8,32; ApCsel 2,23
21. 1Pt 3,18

Emlékezzen a 2. fejezetre. A bűn nemcsak másokban vagy rajtam kívül van. Bennem van. Az életemben. A bűn, ez a halálos betegség, amely egy életben lakik, csak akkor ér véget, amikor ez az élet véget ér. Ezért nem lehet egyszerűen elengedni, mint egy számlát. Egy számlát össze lehet tépni. Egy életet nem.

Jézus befogadta a bűnünket az életébe. Mint az orvos a gyermek betegségét. És ezt az életet a halálba adta. A bűn és a betegségünk vele mentek oda, ahová tartoznak. Ahogyan a bak a pusztába vitte a bűnöket, a halál földjére. Ott is maradtak.

A Biblia ezzel a kemény mondattal mondja ki:

Isten a Fia testében elítélte (és megítélte) a bűnt.[22]

Nem a Fiút. A bűnt. Azon a helyen kapta meg az ítéletét, ahová Ő odavitte. Ez a válasz a 3. fejezet kérdésére. Isten nem néz félre. Ítéletet tart a bűn fölött. És megmenti a bűnöst. Így lesz az Ő halála értünk az életre nyíló ajtó.

És a vér? A Bibliában a vér az odaadott életet jelenti. Nem a kegyetlenséget. Azt mondja: Odaadom az életemet értetek.

A bűn zsoldja és következménye a halál. Az élet Szerzője meghal helyettünk, hogy megmentsen minket a végleges, örök haláltól.

Negyedszer: A halál nem tudta fogva tartani.

Itt véget ér az orvos képe. Az orvos belehalt a betegségbe, és ezzel vége lett. Jézusnál nem ért ezzel véget. Ő maga tökéletesen jó és igaz volt. Egy halálnak, amelyben mások bűne véget ér, nincs joga és nincs oka fogva tartani Őt. Három nappal később üres volt a sír. Enélkül minden más csak egy szép példa volna. Az üres sírral viszont megmentés. Erről szól a következő fejezet.

Ötödször: Az Ő halála a miénknek számít.

Most jön az a lépés, amely az én ügyemmé teszi. A Biblia nemcsak azt mondja: Meghalt értünk. Azt mondja: Vele együtt meghaltunk.[23] Ez nem kegyes szólás. Azt jelenti: ami az Ő halálában véget ért, az az én beteg, bűnös lényem volt. Az az ember, aki voltam, ott halt meg a kereszten, és Vele együtt temették el. Ami pedig az Ő sírjából kijött, az annak a kezdete, amivé lennem kell. A régi elmúlt, és új jött létre.[24]

Ezért ehhez a halálhoz tartozik egy kis szó, amelyet nem szabad átugrani: Vele. Nemcsak értünk. Vele együtt. Aki Belé kapaszkodik, azt magával viszi. Be az Ő halálába, ahol a vétek és a bűn ott marad. És ki az Ő életébe, ahol már nincs többé.

22. Róm 8,3
23. Róm 6,4; 2Kor 5,14
24. 2Kor 5,17

Hogy ez a kapcsolat hogyan jöhet létre egy 2000 évvel ezelőtti eseményben, azt nem tudom megmondani. Itt is érvényes: ez Isten útja és megoldása.

Mit jelent ez.

Gondoljon arra, amit már nem tud jóvátenni. Nem azért emlékeztetem rá, hogy rosszul érezze magát. Nem vált meg nem történtté. Ezt senki sem állítja. De elhordozta valaki. Az, aki el tudta hordozni. Egy olyan helyre, ahonnan soha többé nem jön vissza.

És Ön?

Már nem az, akiben ez benne van. Vele együtt átment a halálon. Ez nem érzés. Ez tény, amelyet Isten megállapított. Nyugodtan építhet Istennek erre az igazságára.

Marad-e valami, amit nem tudok megmagyarázni? Igen. Hogy egy élet hogyan vihet magával más életeket a halálon keresztül, az titok marad. Az is, hogy mit jelentett ez Jézusnak a legbensőbb lényében. De ez olyan titok, amelynek dátuma, helye és üres sírja van.

Ezen a ponton csak ennyit tudok mondani: Köszönöm, Jézus, köszönöm!

8 Miért tartozik hozzá a húsvét is

Pénteken meghalt.

Vasárnap üres volt a sír.

Aki állt már sír mellett, ismeri ezt az érzést. Itt valaminek vége. Végérvényesen. Lehet virágot vinni és gyertyát gyújtani. De a halálé az utolsó szó. Legalábbis így tűnik.

Képzelje el, hogy Jézus története pénteken véget ért volna. Egy jó ember, akit kivégeztek. A barátai elrejtőztek, mert féltek, hogy ők lesznek a következők. A sírját nehéz kővel zárták le és őrizték.

Akkor lenne egy megindító példánk. Valaki, aki meghalt a meggyőződéséért. Valaki, aki még a kereszten is imádkozott a hóhéraiért. Csodálni lehetne. Meg lehetne próbálni utánozni. De senki sem menekült volna meg. Olyan lett volna, mint az orvos az 1. fejezetből: magához vette a betegséget, és az megölte.

Pál kertelés nélkül mondja ki:

Ha Krisztust nem támasztotta fel Isten, akkor még bűneitekben vagytok.[25]

Még bűneitekben. A sír akkor nem az a hely volna, ahol a bűn ott maradt. Csak az a hely volna, ahol Ő is ott maradt. Akkor mindaz, ami ebben a könyvben áll, semmit sem érne.

Az első keresztények hallatlan dolgot állítanak. Hogy nem maradt halott. Hogy a harmadik napon üres volt a sír. Asszonyok találták így, kora reggel. És hogy találkozott a barátaival. Nem szellemként. Hanem úgy, mint aki együtt eszik velük, és akinek a sebeit meg lehet érinteni.

Mi van, ha ez igaz? Akkor a mi kérdésünk szempontjából ez legalább három dolgot jelent.

Először: Isten igent mondott. Igent arra, ami pénteken történt. Ha Isten feltámasztotta, akkor a halála nem olyan szerencsétlenség volt, amelyet Isten utólag kijavított. Akkor mindez maga volt az út, és Isten megerősítette. Egy régi mondat egy lélegzetvétellel mondja ki mindkettőt: Halálra adatott a vétkeinkért, és feltámasztatott, hogy igazként álljunk Isten előtt.[26] A halál elveszi a bűnt. A feltámadás azt mondja: Ez mindenkorra érvényes.

Másodszor: A bűn a sírban maradt. Ő nem. Ez a jele annak, hogy a bűn nincs többé. Ha még valami rendezetlen volna, a halál megtarthatta volna Őt.

25. 1Kor 15,17
26. Róm 4,25

Rövid tisztázás: „A bűn a sírban maradt" – ez kép. Azt jelenti: el van intézve, el van tüntetve, nincs többé.

Harmadszor: Él. Az, aki értünk meghalt, nem a múlté. Itt van. Ma. Mindörökké. Elment Istenhez, emberi, halhatatlan feltámadási testtel. Onnan fog visszajönni.

A diftéria története egyébként folytatódott. A 19. század végén gyógyszert találtak rá. Lovak véréből nyerték. A lovaknak beadták a betegség mérgét, előbb keveset, aztán többet. Legyűrték a mérget. És a vérükben most ott volt az, ami a gyermekeket megmentette. Így gyermekek ezrei maradtak életben.

Minden kép sántít, ez is. De megmutat valamit. Aki átesett a betegségen, és legyőzte, annak az élete másokat gyógyíthat meg. Jézus magába fogadta a világ betegségét, és legyőzte a halált. Az Ő élete most értünk van. A Biblia azt mondja:

Az Ő élete által fogunk megmenekülni.[27]

A gonosz még itt van. A betegség is, és a halál is. De a gyógyszer megvan. A végük el van döntve.

27. Róm 5,10

9 Az örömhír

És én?

Mi hasznom van nekem ebből?

Idáig eljutott ebben a könyvben. Talán kíváncsian. Talán kételkedve. Talán mindkettőt érezve. Ez az 1. fejezet utolsó kérdése: Hogyan jut el ez hozzám? Egy ember kétezer évvel ezelőtt meghalt és feltámadt. Mi közöm nekem ehhez?

Semmi, amíg csak nézem. Minden, amint rábízom magam.

Képzeljen el egy embert, aki súlyos beteg, és ugyanakkor vádlottként áll a bíróság előtt. Két dolog hiányzik neki: a felmentés és az egészség. Fel lehet menteni, és beteg marad. Meg lehet gyógyítani, és vádlott marad. Mindkettőre szüksége van.

Ilyen a mi helyzetünk. Ezt láttuk a 2. fejezetben. Bocsánatra van szükségünk. És arra, hogy vége legyen a betegségnek, amely bennünk van. A kereszt, vagy jobban mondva: a Megfeszített mindkettőt ajándékozza. De nem úgy, mint egy automata, amelybe bedobunk egy érmét. Úgy adja, mint egy orvos, aki odalép az ágyhoz. Találkozásra van szükség.

Mit kell tennie a betegnek? Gondoljon a gyermekre az 1. fejezetből. Semmit sem tehetett, csak csendben kellett maradnia, és hagynia kellett, hogy az orvos tegye a dolgát. Nem kellett értenie, mit csinál az orvos. Csak hagynia kellett.

A Bibliának erre van egy szava: hinni. Ez a szó elkopott. Sokan azt hallják ki belőle: igaznak tartani valamit, amit nem lehet bizonyítani. Pedig mást jelent. Hinni azt jelenti: Rá hagyatkozni. Rábízni magát valakire, aki segíteni tud. Nem kell mindent értenie. Csak és mindenekelőtt ezt: Ő az, aki megbocsát, meggyógyít és megment. Közel kell engednie magához. Megnyílni Előtte, és beengedni.

És mi történik akkor? Egy mondat így mondja:

Mivel tehát hit által megigazultunk, békességünk van Istennel.[28]

Megigazultunk, vagyis Isten igaznak nyilvánított: ez a felmentés. És békesség. Nem fegyverszünet, amelyben mindenki azt lesi, nem kezdi-e újra a másik. Békesség. Az ügy el van intézve. Nem azért, mert én intéztem el. Hanem mert Ő a testében felvitte a fára.

Három dolog tartozik ehhez. Ez nem nyomásgyakorlás. Ez meghívás.

---

28. Róm 5,1

Megtérni. Ez nem azt jelenti: előbb megjavulni, aztán jönni. Azt jelenti: irányt váltani. Felhagyni azzal, hogy meg akarjuk gyógyítani magunkat. Beismerni, hogy nem megy. A megtérés az, amit régies szóval bűnbánatnak hívnak.

Megkeresztelkedni. A keresztség olyan jel, amely az egész testtel történik. Az embert víz alá merítik, és újra feljön. A Biblia azt mondja: Eltemettettünk Vele együtt.[29] Az az ember, aki voltam, oda kerül, ahol a bűn ott maradt. Aki pedig feljön, ahhoz tartozik, aki él. A keresztséggel az ember egy új Úrhoz tartozónak vallja magát: Jézushoz, a királyhoz.

Hozzátartozni. Senki sem járja ezt az utat egyedül. Aki Jézushoz tartozik, az egy közösséghez tartozik sok más emberrel. Önnek szüksége van a többiekre. És a többieknek szükségük van Önre.

És most a vége. Ez nem vég, hanem kezdet. A mondat, amellyel minden kezdődött, így hangzott: Értünk halt meg. Most már tudja, mit értenek ezen a keresztények. Magába fogadta a bűnünket, mert az nem az Övé volt. A testében vitte bele a halálába. Minket is magával vitt be, és magával hozott ki. És él.

Vannak dolgok, amelyeket már nem tud jóvátenni. Ez igaz marad. De van valaki, aki elhordozta őket. Ez az örömhír. A Biblia evangéliumnak nevezi. Hiszem, hogy igaz. És Önnek szól.

29. Róm 6,4

Egy embert kivégeznek, kétezer évvel ezelőtt. A barátai később azt mondják: Ez értünk történt.

Mit jelentsen ez? Meghalhat valaki másokért? És mi köze ennek hozzám?

Ez a könyv a végéig utánajár a kérdésnek. Elmondja, mi a baj velünk, milyen Isten valójában, és miért változtathat meg valamit egy halál.

A kereszt több, mint egy jel. Kiút az örök életbe.

Mindazoknak, akik valóban tudni akarják.